

Казочка про фею Теплинку

Автор Теліпко О.О

Олефірівська
ЗОШ І-ІІ ст.
2017р

Жила-була собі фея Теплинка. Вона скрізь літала по світу, розповідала людям про різні джерела енергії, про те, що є ресурси невичерпні – як сонячне тепло і світло, як вітер; а є ті, що колись закінчатся – вугілля, нафта, деревина.

-- Люди, прошу вас, економте електрику! Адже ще не вся вона виробляється з невичерпних ресурсів! От коли скрізь будуть, наприклад, сонячні батареї, або вітряки, тоді світло можна буде не економити.

Люди слухали фею, прислухалися до її порад. Проходили роки, минули століття, але електроенергії завжди всім вистачало. Люди вчасно лягали спати, багато гуляли на свіжому повітрі, були здорові та щасливі.

Але одного ранку з'явилося на світ маленьке худеньке звірятко. Воно стало ходити між людей і підмовляти їх не слухати фею:

-- Чого ви її слухаєте? Вона ж просто жаднюга! На світі так багато корисних копалин! Не відмовляйте собі у задоволенні гуляти і вдень і вночі! Дивіться телевизор постійно! Не вимикайте лампочки, бо це ще вставати з дивану треба!

І люди потроху почали прислухатися до

цього звірятка, та такі балувані стали, що взагалі на двір перестали виходити, від комп'ютерів та телевізорів не вставали, постійно всі лампочки були ввімкнені, навіть удень світилися...

Фею Теплинку зовсім не слухали. А коли обізвали її жадною, то вона гірко заплакала і полетіла жити на місяць.

Минуло зовсім трохи часу і люди почали хворіти, а незабаром усі електростанції зупинилися і тому електрики не стало в оселях людей. Вони повиходили на вулиці і почали питати:

-- Що сталося? Чому така тиша?

Деякі люди почали розуміти, тому заплакали та й кажуть:

-- О! Горе ж нам! Наші електростанції не працюють! Невже закінчилися наші корисні копалини?

Дехто згадав про маленьке звірятко і запропонував:

-- Давайте знайдемо його та й спитаємо що робити. Він нам дасть слушну пораду.

Зібрали люди залишки їжі, сіли, попоїли та й пішли шукати звірятко. Ідуть та й сумують:

-- Що ж нам оце і їсти, коли зголодіємо?
Щоб зерно змолоти і хліба напекти треба електрику...Як нам тепер жити далі...

Чи довго йшли, чи не довго, аж бачать – гора серед степу. Підійшли до неї, дивуються:

-- Як же так? Раніше її тут не було!

Аж раптом як загуркотить та гора голосом людським:

-- Ха-ха-ха! Дурні люди прийшли! Ану геть звідси, а то я вас зараз поїм!!!

Злякалися люди, потікали, але впізнали, що то за гора. То звірятко оте маленьке виросло у велику-превелику звірюгу!

Поприходили вони додому, сіли голодні в холодних кімнатах, засумували...Настала ніч, стало темно в їхніх оселях. Вийшли люди на вулицю, може хоч місяць побачать, думають, все ж веселіше. Сидять, мовчать. Аж тут місяць з-за хмари вийшов, а на ньому фея Теплінка сидить! Стали люди просити її:

-- Пробач нас, феє Теплінко! Врятуй нас! Ми хворі, голодні та нещасні!

-- Добре,--відповіла вона,-- я допоможу вам. Оте звірятко звати Пожирач. Він пожирає усе

світле та добре бо живиться вашими стражданнями. Бачите, який він величезний виріс!

-- Врятуй нас, феє Теплинко!— заблагали знову люди.

-- Добре!У мене є чарівна паличка, нею я поверну час назад, а ви ж думайте, кого вам слухати – чи мене чи звірятко.

Тут фея як махне своєю чарівною паличкою, як блисне щось! Дивляться усі, аж скільки років назад вони опинилися! А біля них звірятко маленьке, оте, що потім в гору виросте. От люди не стали його слухати, почали знову виконувати всі поради феї Теплинки: вчасно спати лягати,

багато на дворі гуляти,

здоров'я своє цінувати,

електроенергію зберігати!

І жили ті люди довго та щасливо, і ще десь живуть і ще довго житимуть. І всього в них вдосталь: і їжі смачної, і тепла, і розваг різних! А звірятко все зменшувалося й зменшувалося аж поки стало зовсім манюсінке, як комарик, Літає по світу і все знай своє тороче. Але ж хто буде слухать його пищання?